

ու աբարոյախօսական ու քննազատական փորձեր» (1859) տիտղոսով՝ Անոնց մէջ Հաւասարապէս կը տեսնուին իր բարոյական ու արուեստագիտական համուռումները հոն կը գտնենք արդյուն իր պատմական մեթոդին բոլոր պիտաւոր զները :

Ֆրանսայի քաղաքական և ընկերական վիճակին վրայ ո որով կը շարունակէր զբաղիլ իր դատավճիրը խիստ են . ամենու ըքե օգտապահատութեան հետապնդութ միայն կը տեսնէր, բարոյական բարձրութիւն չէր նշանաբեր ո՛չ ժողովրդին մէջ, ո՛չ վարչէ դասակարգին մէջ :

946PFC10

(Garniawaličji)

as such as us such

Բարիզաբարեակ երկու Հայեր, ու պ. Քայա-
կան եւ Քալբաշեան յիւ մասիս զգուելի զըր-
պատրութիւններ ըրած ըլլազով Հայկակն Միու-
թեան անդամներէն պ. պ. Թամաց: Ամի՞ եւ Դաւ-
թառեանի հետ իրենց ունեցած մեկ տեսակցու-
թեանը մեջ, պահանջեցի որ պատույ տեսան կազ-
մուրի. Պահանջի ընդունուեաւ. որոշուեցա
կաղմել պատույ ատեան մը, որ առաջինը պիտի
ըլլայ սրատահեանի հա: զաղորքերուն մեջ:
Վայրու պիտի հաղորդուի մաևուին: Մաեա-
մաննորութիւնները Անահանի լավոր բույ:

U. S.

፩፻፯፶፻ ተ ማተሚያ

ԲԱՇԽԱՎԱՐ. — ՔԱՅԱՏԵԱՆ ԵՒ ԹԻՖԼԻՍԻ
ՄԱՄՈՒՆԻԾ. — Պ. ՀԱԽՈՒՄԵԱՆ ԵՒ ԲԱՐԻԶԻ
ՀԱՅԵՐԸ. — ԱՐԵՔՎՄԵԱՆ ԱԺԽԱՐՀԱՅԱՐԸ
ԵՒ ՈՒԽԱՀԱՅԵՐԸ. — «ՀԱՅԵՆՆԻՔ».

ԲԱՋՇՄԱՆՎԱՐԻ. — «Բայցմավէլքոր իր ապրիլի թիւին մէջ հնեսեալ սողբերով կ'որակէր հանգուց Ստավան Ասկանանի հրապարակարարական դրախան՝ գործառնութիւնը. » «Ճի՞ն հայ լրադրութեան սեղեակ անձինք անտարակոյս տակաւուին չեն մոցաց թէ հանգուցեալը երիտասարդ հասակին մէջ թէ անբերեւէլք լրագրով դրական սորբիան մը հանդիսանալու համար ո՛ք առաջ ճինք թափեր է»:

Յարդելի գերեզմանի մը վրայ նետուած այս
այնպիս ապուշ որքան կոփառ բառը, ամ-
բողջ հայ ամառէլին զայրիթ զրգուցեց՝ մի-
մալչէցին զէմ։ և բնական էր որ այզգին
ըլլար։ Ստեփան Ուկանեան մարդ մըն էր,
այսինքն նախարարի, տաղանք եւ հիմաւոր
զարգացում ունեցող անձ մը, այն մէկ քանի
նակեցօքըն և նախարարութէն ցիրափիա-
կան Հայրէն մէկը կղաւ ինքը, որ չէֆ շարժ-
ման ատօն պարգրաներուն վրայ զին ի ճե-
նի կուտեցան փրանացի ազատամաններուն
հետ։ եւ իր արժանիքն այնքան մեծ էր որ
Մացցինիք պէս հակայ մը զինքը սիրեց եւ Քա-
վուր համեստա զայն իրեն բարտութար եւ իր
զաւակներուն դասախրակի կարգել Դասապար-
ակի իր գոտնեմ անշուշն Հայոց գոլու բարգե-
րէն զգուելով ազգային գործունէութենէ բա-
զարակայաէն քաջուելով որոշումն զօր տուա-
նականեան եւ զոր պահն իր կեսաքին վեցին
քանանտարին ալորզով, որքան ալ գործին մը ապե-
րանուաթիւն կամ ցածութիւն աեսնէ իր ազ-
գին մէջ, իրաւունք չունի զայն ուրանալու,
անկիր անջանաւէ քաղաքիւու Բայցակառակ ատոր,
Ուկանեանի տիկարը անսննցմէ է որոնց առջեւ
մարդ ստիպուած է յարգանք զգալ, իր բանֆէ-
ներուն մէջ հայ կամ ստար ճիզվութիներու մա-
սնին իր զգացունինքը համարձակօկին յարսնան
ըլլալը կրնան բրաւունք ատլ «Բագմալէկպ»ի
իմբադիրներուն հակախոն, ունոյն իսկ հա-
կակի ըլլալ այդ զրոյնն, ուայց իրեքի իրենց
իրաւունք չէր պար այդ նախասախան բառոց
որոշածերու և «Աղմալէկպ»ի խմբագրութիւնը
դիտէր, — կամ պարտաւոր էր գիտնալ, թէ
Ուկանեան բրան անկեց եւ անահամնցիր
իր իր այդ զգացունինուրուն արտայալութիւնը
մէջ եւ այդ նմբագրութիւնը, որ հայրէն
լըզուն հիմնովին զիտալու յաւակնութիւնն
ունի, չի կրնար անվանանութ թէ «սրիմայ»
բառը մայացն անանց կարիկէ կիրարկի բառոց
անձի մը, հաստատութեան մը կամ զտափա-